

Enge dingen!

Colofon

ISBN: 978 94 6365 614 6

1e druk 2024

© 2024, Marianna van Tuinen

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Tekening: Pluk van Tuinen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Enge dingen!

Marianna van Tuinen

 Elikser
UITGEVERIJ

1

Jennie, Tuur, Ivo en Wieke spelen samen.

In de zandbak.

Ze kunnen van alles maken,

want het zand is nattig.

Dat plakt lekker.

“Taart te koop!” roept Jennie.

“Hoe duur?” vraagt Tuur.

“Gratis.”

“Hier komt-ie,” lacht Jennie.

Ze gooit de taart naar Tuur.

Pats!

Op zijn mouw.

Raak!

Ivo stampt het zand vlak.

Wieke schept een kuil.

Dat wordt een winkel.

Een bakkerij voor taart en brood.

En koekjes van zand.

Ze schept en schept.

Ze krijgt het er warm van.

Dan glijdt de schep weg.

Er ligt iets onder het zand.

Het is glad en zwart.

Iets raars.

Wieke roept: “Jongens, kijk eens hier!”

Ze graaft voorzichtig verder.

Ivo ziet het het eerst.
"Een vogel!" roept hij.
"Een dooie vogel!"
Jennie stapt achteruit.
Dan rent ze weg.
Naar huis.
Meteen!
Papa! Mama! schreeuwt ze van binnen.

Daar is de achterdeur.
Ze schiet naar binnen.
Met een klap gooit ze de deur dicht.
“Mámá! Má-mááá!” gilt ze.

Mama komt snel de trap af.
Jennie moet heel hard huilen.
“Wat is er gebeurd?” vraagt mama.
Jennie valt tegen haar aan.
“Ik ben zo bang,” snikt ze.
“Zooo bang!”
“Kom,” zegt mama, “ga maar even zitten.
In de grote stoel in de kamer.
Waar ben je zo van geschrokken?”
“Een zwarte vogel,” huilt Jennie.
“In de zandbak.
Hij was dood.”

“Jennie is een bangerik!
Jennie is een bangerik!”
joelen de kinderen achter het huis.
Tuur, Ivo en Wieke.
Ze voelen zich heel stoer.
Ivo houdt iets zwarts omhoog.
Het bungelt aan een poot.
Het is de vogel.
Slap en zwart en hartstikke dood.

Jennie ziet het.

Ze wordt misselijk.

“Bhlll ...”

Ze moet overgeven en rent naar de wc.

Mama doet de achterdeur open.

De kinderen rennen weg.

“Jongens! Kom eens terug!” roept mama.

“Dan praten we even!”

Maar dat durven ze niet.

“Wat flauw,” vindt mama.

“Het zijn toch je vrienden?”